

Arrest

nr. 80 739 van 7 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, van 16 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die *loco* advocaat F. WILLEMS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Op 23 september 2011 wordt

voormelde beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

Z., G. (R.R.: 000)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren te L. op 05.02.1972

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium vereist onder meer dat betrokkene sinds 31.03.2007 een ononderbroken verblijf in België heeft gekend. Betrokkene legt volgende documenten voor om dit aan te tonen: een huurcontract d.d. 01.02.2004 getekend met de heer M. V. voor onbepaalde duur, betalingsattesten van 05.02.2004, 06.03.2004, 03.08.2004, 09.09.2004, 06.06.2006 en 09.03.2009 en een niet gedateerde verklaring van de heer M. V. dat hij betrokkene kent sinds 2006. Gezien dit laatste document niet gedateerd is, kan het niet weerhouden worden om een ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 aan te tonen. Slechts één document heeft betrekking op een aanwezigheid in België sinds deze datum, namelijk het betalingsbewijs van 09.03.2009. Dit is echter niet voldoende om te bewijzen dat betrokken ononderbroken in België heeft verbleven sinds 31.03.2007. Bovendien blijkt uit de grondige studie van het administratief dossier van betrokkene dat hij zelf heeft verklaard na 31.03.2007 in België te zijn aangekomen. In de aanvraag 9ter van 18.11.2008 heeft betrokkene immers verklaard sedert 1 jaar in België te zijn en in zijn aanvraag 9ter van 13.08.2009 heeft betrokkene verklaard gezien de politieke problemen in november 2008 zijn land te hebben verlaten en België te zijn aangekomen.

Criterium 2.8B vereist eveneens dat betrokkene een arbeidscontract kan voorleggen dat voldoet aan de vereisten zoals gesteld in de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene legt een deeltijdse arbeidsovereenkomst van 20u/week voor als hulpkok bij Ristorante G. te Ekeren. Hoewel dit contract de vermelding van het KB van 07.10.2009 overneemt, namelijk: “Dit loon mag in geen geval lager liggen dan de minimumbarema’s vastgesteld bij sectorale collectieve arbeidsovereenkomst of, bij gebreke aan dergelijke collectieve arbeidsovereenkomst, dan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen als bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988”, kan door het ontbreken van het exacte uurloon bij dit deeltijds contract onmogelijk worden nagegaan of het maandloon van betrokkene niet lager zal zijn dan het wettelijke minimumloon. Betrokkene heeft ook geen bijkomende arbeidsovereenkomst voorgelegd zodat hij zou kunnen aangetoond zijn dat hij een bezoldiging gelijk aan het wettelijk minimumloon kan bekomen.

Gezien het ononderbroken verblijf van betrokkene niet is aangetoond en gezien uit de voorgelegde arbeidsovereenkomst niet kan worden afgeleid dat betrokkene een maandloon dat niet lager is dan het wettelijke minimumloon verkrijgt, voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene verklaart eveneens dat hij familieleden heeft die in België wonen, maar betrokkene verzuimt het om bewijzen van verwantschap voor te leggen en toont evenmin aan waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, hij over een zeer uitgebreide kennis van het Nederlands zou beschikken, bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

De tweede bestreden beslissing:

“Reden van de beslissing:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.2.1.1. Het eerste middel is genomen uit de schending van artikel 3 E.V.R.M., en de daaraan gekoppelde schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In die zin houdt verweerder ten onrechte voor dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet om in aanmerking te komen voor de eenmalige economische regularisatie conform criterium 2.8B van de instructie dd. 19.07.2009.

2.2.1.2. Zo beweert verweerder dat ondanks de hogervermelde stukken, verzoeker niet zou aantonen dat hij sedert ten minste 31.03.2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft.

Hierbij verwijst verweerder naar het administratieve dossier van verzoeker, waaruit blijkt dat verzoeker in een aanvraag 9ter dd. 18.11.2008 heeft gesteld dat hij sedert 1 jaar in België verblijft.

In een andere aanvraag 9ter dd. 13.08.2009 verklaarde verzoeker blijkbaar dat hij in november 2008 zijn land had verlaten om in België aan te komen.

2.2.1.3. Dat gelet op de hogervermelde documenten dit duidelijk om een materiële vergissing gaat van de vorige raadsman van verzoeker.

In de eerste aanvraag 9ter dd. 18.11.2008 wilde verzoeker weerhouden dat hij niet sedert 1 jaar, doch minstens 1jaar reeds in België verblijft.

Dat in die zin hetgeen in de aanvraag 9ter dd. 13.08.2009 vermeld staat eveneens kant noch wal raakt, aangezien zwart op wit verzoeker kan aantonen dat hij reeds sedert 2004 in België een woonst huurt.

Klaarblijkelijk had de vorige raadsman "knip en plakwerk" verricht. Verzoeker kan hier dan ook niet het slachtoffer van worden.

2.2.1.4. Bovendien toont verzoeker ten genoegte van het recht aan dat hij middels de hogervermelde huurovereenkomst een appartement gelegen te 2060 Antwerpen, (...), huurt en dit sedert 01.02.2004 en legt hier zelfs enkele betalingsattesten van voor (stukken 5 van regularisatiedossier).

Een en ander wordt uitdrukkelijk door de verhuurder van het desbetreffende appartement bevestigd:

"Ik ken G. Z. al van 2004 daar hij een huurder is van het appartement

"gelegen te (...) en een zeer goede huurder is die altijd

"correct betaald en behulpzaam en een goede huisvader is en heel hard zijn best "doet om te integreren in onze maatschappij.

"Het zou een goede zaak zijn als zo een man zijn toekomst hier kan opbouwen met "zijn familie. Ze kunnen nog wat bij dragen aan onze maatschappij. "

(verklaring onder stuk 7 van regularisatiedossier)

Aangezien verzoeker er nog steeds woonachtig is, levert dit het ontegensprekelijke bewijs op dat verzoeker sinds 31.03.2007 een ononderbroken in België kent.

2.2.1.5. Vervolgens stelt verweerder dat uit de door verzoeker voorgelegde gestandaardiseerde arbeidsovereenkomst niet kan worden afgeleid dat verzoeker een maandloon verkrijgt dat niet lager is dan het wettelijke minimumloon (stuk 6 van regularisatiedossier).

Zo wordt immers het exacte uurloon bij dit contract niet vermeld.

Dat echter de werkgever R.G. te Ekeren hiermee bedoelde dat verzoeker het minimumloon krijgt toebedeeld.

Hierbij verwijst de werkgever naar de in niet mis te verstane bewoordingen, vermeld op de kwestieuze arbeidsovereenkomst, namelijk:

"Dit loon mag in geen geval lager liggen dan de minimumbarema's vastgesteld bij "sectorale collectieve arbeidsovereenkomst of, bij gebreke aan dergelijke collectieve "arbeidsovereenkomst, dan het

gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen "als bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei "1988. "

Dat dit artikel 4 in de arbeidsovereenkomst dan ook zeer duidelijk is en het wettelijke minimumloon minstens gegarandeerd wordt.

In die zin heeft verweerder volkomen ten onrechte het verzoek tot regularisatie conform artikel 9bis Vr.W., punt 2.8B ongegrond verklaard."

2.2 Verzoeker meent dat hij voldoet aan de voorwaarden "om in aanmerking te komen voor de eenmalige economische regularisatie conform criterium 2.8B van de instructie dd. 19.07.2009". Verzoeker stelt dat hij sedert 2004 in België een woonst huurt en dat de raadsman in de aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet een materiële vergissing heeft begaan wat de aankomst in België van verzoeker betreft. Verzoeker wijst op de bijgevoegde verklaring opgesteld door zijn verhuurder. Vervolgens stelt verzoeker dat zijn werkgever in het arbeidscontract "bedoelde dat verzoeker het minimumloon krijgt toebedeeld" en stelt dat verweerder "volkomen ten onrechte het verzoek tot regularisatie conform artikel 9bis Vr.W., punt 2.8B ongegrond verklaard".

Verzoeker voert bijgevolg in het verzoekschrift aan dat hij wél voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris, zoals verzoeker zelf aanhaalt, over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Verzoeker betwist in het middel niet dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid te dezen als criterium bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf mocht nagaan of verzoeker sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft gekend en of het voorgelegde arbeidscontract voldoet aan de vereisten gesteld in het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoeker betwist dat hij, anders dan in de bestreden beslissing wordt gesteld, niet aan deze voorwaarden zou hebben voldaan. De instructie is evenwel met het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 door de Raad van State vernietigd en wel aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde verwijderd. Verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit de instructie, te dezen met betrekking tot zijn ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007 en de vereisten in verband met het voorgelegde arbeidscontract, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. In essentie vraagt verzoeker een ruimere of strikte toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan met welke gegevens die aan verweerder gekend waren, geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont met zijn betoog enkel aan dat hij het niet eens is met de interpretatie die verweerder aan de feiten en de voorgelegde stukken heeft gegeven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De Raad stelt aldus vast, in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, rekening houdende met de gegevens waarover hij kennis had op het ogenblik van de bestreden beslissing, in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Verzoeker betwist overigens niet dat hij geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract heeft voorgelegd op het ogenblik dat de bestreden beslissing is genomen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker eveneens de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissingen dit artikel schenden. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, van artikel 149 van de Grondwet, van het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging zoals bepaald in artikel 6 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Schending van artikel 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek (het principe van de bewijskracht van akten), artikel 149 van de Grondwet, het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging zoals vastgelegd in artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, goedgekeurd bij de handeling van de wetgevende macht van 13 mei 1955.

DOORDAT de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de inhoud van de door verzoeker bij zijn aanvraag 9bis verstrekte arbeidsovereenkomst.

TERWIJL hierdoor het principe van de bewijskracht van deze akte geschonden wordt.

Dat verzoeker voor de uitwerking van dit middel naar punt 2.2.1.5. van onderhavig verzoekschrift verwijst, waaruit blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig art. 4 van de gestandaardiseerde arbeidsovereenkomst verplicht het minimumloon als zeker en voor waar dient aan te nemen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.4 In de bestreden beslissing heeft verweerder in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en op grond van de discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt, beslist de door verzoekers aangebracht elementen om hem een verblijfsmachtiging toe te staan, niet te aanvaarden. Wat het voorgelegde arbeidscontract betreft, oordeelt verweerder dat door het ontbreken van het exacte uurloon bij dit deeltijds contract onmogelijk kan worden nagegaan of het maandloon van betrokkene niet lager zal zijn dan het wettelijk minimumloon. Verzoeker betwist niet dat het uurloon niet is vermeld in het door hem voorgelegde arbeidscontract. De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek hebben betrekking op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst en hebben derhalve een zuiver privaatrechtelijk karakter. Zij zijn niet van toepassing op een administratiefrechtelijke procedure. Waar verzoeker betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de inhoud van het arbeidscontract en doelt op het *“overeenkomstig art. 4 van de gestandaardiseerde arbeidsovereenkomst verplicht het minimumloon als zeker en voor waar dient aan te nemen”*, kan hij niet worden gevolgd. Immers in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“Hoewel dit contract de vermelding van het KB van 07.10.2009 overneemt, namelijk: “Dit loon mag in geen geval lager liggen dan de minimumbarema’s vastgesteld bij sectorale collectieve arbeidsovereenkomst of, bij gebreke aan dergelijke collectieve arbeidsovereenkomst, dan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen als bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988”, waaruit blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de “inhoud van het arbeidscontract”.*

Artikel 6 van het EVRM en artikel 149 van de Grondwet zijn van toepassing op gerechtelijke beslissingen, en niet op beslissingen van administratieve overheden. Verzoeker maakt bovendien niet duidelijk op welke wijze zijn recht van verdediging zou zijn geschonden. Waar hij verwijst naar de uiteenzetting in zijn eerste middel wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn beslissing geen rekening heeft gehouden met de bijzondere sociale en emotionele banden die verzoeker heeft gesmeed in België, noch met het onberispelijke gedrag van verzoeker, noch met diens beheersing van de Belgische talen.

Terwijl de eerbiediging van artikel 8 EVRM een fundamenteel recht betreft dat iedere overheidsinstantie voorafgaandelijk in rekening dient te nemen via een nauwgezette afweging van de verschillende belangen, alvorens een beslissing te nemen die de situatie van een rechtsonderhorige grondig kan wijzigen.

2.2.3.2. Verzoeker vertoont sedert zijn aankomst in België van meer dan 7 jaar geleden reeds een zeer grote integratiewil dat door vrienden en geburen wordt bevestigd.

2.2.3.3. Een gedwongen verwijdering van het grondgebied zou een inmenging uitmaken, voorzien door de wet, in het recht van de vreemdeling tot eerbied van zijn privé- en gezinsleven.

Dat zoals blijkt uit het feitenrelaas, al verzoeker zijn familieleden reeds hier in België woonachtig zijn.

Een dergelijke inmenging is slechts toegelaten voorzover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken.

Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel.

(Rv.St, nr. 78.711, 11 februari 1999)

Verzoeker meent dan ook dat er geen sprake kan zijn van een juist evenwicht tussen het doel van een verwijdering en de ernstige aantasting van het recht op eerbied van zijn privéleven.

De verwijdering van het grondgebied, die een breuk veronderstelt van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden die hij heeft geweven in België sedert zijn aankomst, zou terzake een maatregel uitmaken die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel.

Bij een objectieve afweging staat het belang van de Belgische Staat niet in verhouding tot het nadeel dat verzoeker ondervindt.

2.2.3.4. Het recht vervat in artikel 8 EVRM houdt tevens het recht in om relaties aan te knopen en te ontwikkelen met zijn medemensen.

Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn en gelet op het feit dat verzoeker sedert jaren een arbeidsbetrekking in de bouwsector heeft en reeds duurzame relaties heeft aangeknoopt, zal de beslissing tot verwijdering van het grondgebied een ernstig nadeel berokkenen aan verzoeker.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met het bevel om het grondgebied te verlaten is dus kennelijk onredelijk doordat het geen proportionele afweging maakt met betrekking tot de toepassing van artikel 8 EVRM op de situatie van verzoeker."

2.6 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking onder het eerste middel is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat aan verzoeker geen verblijfsmachtiging kan worden toegekend. In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift houdt verweerder wel degelijk rekening met "de bijzondere sociale en emotionele banden die verzoeker heeft gesmeed in België", als met "het onberispelijke gedrag van verzoeker" en "diens beheersing van de Belgische talen". In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gemotiveerd: "Het feit dat betrokkene in België verblijft, hij over een zeer uitgebreide kennis van het Nederlands zou beschikken, bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie." Evenwel motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat deze elementen op zich geen grond vormen om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker met dit onderdeel van het middel aanvoert dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet volstaat om de motieven te weerleggen. Het betoog van verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de eerste bestreden beslissing is gekomen.

Verzoeker voert vervolgens de schending aan van artikel 8 van het EVRM en wijst op zijn familieleden die reeds in België woonachtig zijn en de relaties die hij heeft aangeknoopt in België.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift heeft beperkt tot de verwijzing naar familieleden en relaties die hij heeft aangeknoopt. In het verzoekschrift geeft hij geen nadere uitleg over de '*familiale cel*' met zijn familieleden in België. Verzoeker verwijst slechts naar de omstandigheid dat een verwijdering van het grondgebied een breuk veronderstelt van de "*diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden*" die hij in België heeft "*geweven*", doch zonder enig bewijs hiervan naar voor te brengen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd "*Betrokkene verklaart eveneens dat hij familieleden heeft die in België wonen, maar betrokkene verzuimt het om bewijzen van verwantschap voor te leggen en toont evenmin aan waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn.*" Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een familieband die onder de bescherming zou vallen van artikel 8 van het EVRM. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen grootouders en kleinkinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention*". Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid, alsook de financiële afhankelijkheid. *In casu* geeft verzoeker geen verduidelijking over de 'familieband' en beperkt hij zich tot de loutere verwijzing naar de band. De Raad is aldus van oordeel dat verzoeker een schending van het gezinsleven niet aantoonde door de loutere verwijzing naar de aanwezigheid van familieleden in België.

Waar verzoeker lijkt van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat aangezien hij van mening is dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt met zijn gezinsleven, dient opgemerkt te worden dat noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991, noch het door verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM een dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN